

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/53/2013
Identifikačné číslo spisu:	3012200478
Dátum vydania rozhodnutia:	17.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3012200478.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu Mgr. F. B., bytom P., správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti FITOP, s.r.o. Nová Dubnica, v konkurze, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: 1040508/1/149/2012 zo dňa 28. februára 2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/97/2012-20 zo dňa 20. marca 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/97/2012-20 zo dňa 20. marca 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1040508/1/149/2012 zo dňa 28. februára 2012, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Dubnica nad Váhom č. 668/230/43582/11/Mar zo dňa 28. septembra 2011, ktorým bola žalobcovi v zmysle § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave finančných orgánov v znení neskorších predpisov v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a poplatkov (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uložená pokuta v sume 1659,69 € podľa § 35 ods. 5 písm. b/ zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov za nepodanie daňového priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2010 v lehote určenej správcom dane (správnym orgánom 1. stupňa) vo výzve doručenej daňovému subjektu (žalobcovi ako správcovi konkurznej podstaty).

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, prvostupňové rozhodnutie správcu dane ako aj konanie,

ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysporiadal s jednotlivými námietkami žalobcu. Výrok napadnutého rozhodnutia zodpovedá náležitostiam administratívneho trestného rozhodnutia, obsahuje kvalifikáciu skutku pre ktorý bola žalobcovi uložená pokuta, je dostatočne zrozumiteľný a určitý, pričom úplne vyjadruje vyriešenie veci, ktorá bola predmetom správneho konania. Z výroku je zrejmé, čo bolo predmetom rozhodovania, na základe akého právneho predpisu a ktorého ustanovenia správny orgán rozhodoval a spĺňa zákonné náležitosti ust. § 47 Správneho poriadku. Rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom a výška pokuty bola žalobcovi vyčíslená v súlade právnymi predpismi, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu pre jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/97/2012-20 zo dňa 20. marca 2013 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. 1040508/1/149/2012 zo dňa 28. februára 2012 ako aj rozhodnutia Daňového úradu Dubnica nad Váhom č. 668/230/43582/11/Mar zo dňa 28. septembra 2011 a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Žalobca považujúc postup žalovaného za nezákonný v rozsahu subjektov a v rozsahu posúdenia právnej otázky, ktorú napádal už v riadnych opravných prostriedkoch, opätovne poukázal na možnosť liberácie a bol toho názoru, že uvedené právo je nárokovateľné pri splnení zákonnej podmienky ako je konkurzné konanie. Jednoduchý formálny úkon podľa žalobcu nemôže byť zo zákona postihovaný neúmerne vysokou pokutou. Zároveň je podľa žalobcu povinnosťou žalovaného v zmysle zákona o dani nevytvárať zo zákona č. 511/1992 Zb. takto neúmernú finančnú situáciu a štandardne zrušiť subjektu registráciu DPH v zmysle svojich oprávnení. Žalovaný vydával ďalšie a ďalšie rozhodnutia a namiesto, aby svojím postupom zastavil konanie a tým nespôsoboval ďalšie vady konania.

V dôvodoch odvolania žalobca tiež zopakoval, že ako správca úpadcu komunikoval s daňovým úradom telefonicky po výzve na podanie daňového priznania, z dôvodu, že bol v presvedčení, že sa po vyhlásení konkurzu posielala žiadosť na zrušenie DPH registrácie subjektu FITOP spol. s r.o. v konkurze a že ubezpečil správcu dane, že vo firme sa nevykonáva žiadna činnosť, nakoľko je firma v konkurze a uvedené podanie daňového priznania by obsahovalo v každej kolónke 0 Eur. Uviedol, že subjekt je po celú dobu trvania konkurzu ekonomicky nečinný a preto konkurzný správca považoval vec za vyriešenú. Teda aj s predpokladom že DPH registrácia je zrušená. Zopakoval i to, že nakoľko v súčasnej dobe sťahuje svoj archív spolu so sídlom kancelárie, rovnako aj vykonáva časovo náročnú agendu dozornej správy nad subjektom v dozore podľa zákona č. 7/2005 Z.z., konkurznému správcovi unikla skutočnosť že DPH registrácia je v nedoriešenom štádiu. Uviedol, že si bol vedomý, že ide o zanedbanie povinnosti vyplývajúcej zo zákona č. 511/1992 Zb. avšak sa kolegiálne obrátil na subjekt Daňový úrad Dubnica nad Váhom, ktorý udelil pokutu, so žiadosťou o odpustenie pokuty. Tiež zopakoval, že ako konkurzný správca vykonáva zverenú verejnoprávnú právomoc nad subjektmi v úpadku a v tejto úzko spolupracuje aj s daňovými orgánmi pri odhaľovaní príčin konkurzu a zisťovania majetku úpadcu. Konkurzný správca mal s Daňovým úradom Dubnica nad Váhom, vždy korektné vzťahy, spolupracoval s ním ako veriteľom pohľadávky, členom veriteľského výboru prípadne zabezpečeným veriteľom. Poukazoval znova na to, že aj nad svoje zákonné povinnosti telefonicky ochotne spolupracoval pri podávaní prihlášok a napr. upozornil no chyby v prihláškach, aby tieto v zákonnej lehote opravil.

Ďalej v odvolaní uviedol, že ako konkurzný správca verí v súčasné aj budúce dobré a kolegiálne vzťahy s Daňovým úradom v Dubnici nad Váhom pri výkone povinnosti a opätovne žiada, aby Daňový úrad Dubnica nad Váhom v rámci autoremedúry zrušil uloženie pokuty cit.: „daňovému subjektu FITOP spol. s r.o. v konkurze, IČO: 31595731, DIČ: 2020436737 SNP 74/2 081 51 Nová Dubnica, Správca v konkurznom konaní Mgr. F. B., P.“ za nepodanie daňového priznania za obdobie september 2010. Správca priložil daňové priznanie za uvedené obdobie.

Na záver uviedol, že prípadným uložením takto vysokej pokuty v spojení s ostatnými uloženými

pokutami by smeroval k zániku subjektov tak ako ich označil v prvom odseku. Najmä za fyzickú osobu Mgr. F. B. správcu, keď takáto suma 1659,69 € by bola likvidačná.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Úlohou súdu v tomto konaní bolo preskúmať, či správca dane oprávnene (zákonne) vydal rozhodnutie č. 668/230/43582/11/Mar zo dňa 28. septembra 2011 o povinnosti žalobcu zaplatiť pokutu vo výške 1659,69 € za porušenie povinnosti podať daňové priznanie v zákonnej lehote, ktoré žalovaný potvrdil rozhodnutím č. 1040508/1/149/2012 zo dňa 28. februára 2012.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb. alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Ak však správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom

samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy je založený i na zistení vady v procesnom postupe alebo rozhodnutí (§ 250i ods. 3 OSP). Pokiaľ takáto vada nie je súdom zistená znamená to, že správnym orgánom použitý procesný postup, zistenie skutkového stavu a následná aplikácia hmotnoprávneho predpisu postupoval zákonne. Ak takáto vada zistená je, súd v zmysle § 250i ods. 3 OSP vždy skúma, či táto vada mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 77 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) v znení účinnom do 30. septembra 2012, ak je na platiteľa právoplatne vyhlásený konkurz, končí sa prebiehajúce zdaňovacie obdobie platiteľa dňom, ktorý predchádza vyhláseniu konkurzu. Ďalšie zdaňovacie obdobie platiteľa sa začína dňom právoplatného vyhlásenia konkurzu a končí sa posledným dňom kalendárneho mesiaca, v ktorom bol právoplatne vyhlásený konkurz. Po skončení zdaňovacieho obdobia podľa druhej vety je zdaňovacím obdobím takého platiteľa kalendárny mesiac.

Podľa § 78 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH účinného do 30.09.2012 platiteľ je povinný do 25 dní po skončení zdaňovacieho obdobia podať daňové priznanie a v tej istej lehote zaplatiť vlastnú daňovú povinnosť.

Podľa § 95a ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov v daňovom konaní sa v čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu správca v konkurznom konaní stáva účastníkom daňového konania namiesto daňového subjektu; v čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu sa správca v konkurznom konaní považuje za daňový subjekt. V čase od vyhlásenia konkurzu do zrušenia konkurzu sa na správcu v konkurznom konaní vzťahujú všetky ustanovenia tohto zákona a osobitných zákonov, 1) ktoré upravujú práva a povinnosti daňového subjektu. Daňové priznania, daňové doklady a iné písomnosti, ktoré majú význam pre určenie práv a povinností daňového subjektu, alebo iných fyzických osôb, alebo právnických osôb podľa tohto zákona, alebo osobitných zákonov, vystavené správcom v konkurznom konaní namiesto daňového subjektu sa považujú za doklady vystavené daňovým subjektom.

Podľa § 95a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. vyhlásením konkurzu sa daňové konanie neprerušuje. Na majetok daňového subjektu podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať daňové exekučné konanie, alebo výkon daňovej exekúcie; už začaté daňové exekučné konanie, alebo výkon daňovej exekúcie sa vyhlásením konkurzu zastavujú.

Podľa § 35 ods. 5 písm. b/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov, ak daňový subjekt nepodá daňové priznanie v lehote určenej správcom dane vo výzve, správca dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad, mu uloží pokutu do 49 790,87 €, ak ide o právnickú osobu, najmenej 1 659,69 €.

Podľa § 103 ods. 1 zákona o správe daní ministerstvo, ak ide o sumy vyššie ako sumy podľa odsekov 3 a 4 a ak nerozhoduje obec podľa odseku 5, na žiadosť daňového subjektu:

- a) odpustí sankciu, ak daňový subjekt preukáže, že by jej zaplatením bola vážne ohrozená výživa daňového subjektu alebo osôb odkázaných na jeho výživu; ak ide o odpustenie sankcie prislúchajúcej k dani, je daňový subjekt povinný preukázať aj zaplatenie tejto dane okrem sankcie,
- b) môže povoliť úľavu zo sankcie alebo odpustiť sankciu, ak daňový subjekt preukáže, že by jej zaplatenie viedlo k hospodárskemu zániku daňového subjektu a výnos z jeho likvidácie by bol pravdepodobne nižší než vyrubená sankcia; ak ide o úľavu zo sankcie alebo o odpustenie sankcie prislúchajúcej k dani, je daňový subjekt povinný preukázať aj zaplatenie tejto dane okrem sankcie,
- c) môže povoliť úľavu zo sankcie alebo odpustiť sankciu, ktorá mu bola uložená alebo vyrubená z dôvodu, že daňový subjekt nesprávne vykázal daňovú povinnosť alebo nesplnil povinnosť v lehote ustanovenej podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov z dôvodu nesprávnej aplikácie právneho

predpisu; ak ide o úľavu zo sankcie alebo o odpustenie sankcie prislúchajúcej k dani, je daňový subjekt povinný preukázať aj zaplatenie tejto dane okrem sankcie.

Podľa § 103 ods. 3 zákona o správe daní Daňové riaditeľstvo a colné riaditeľstvo na žiadosť daňového subjektu odpustia sankciu z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. a/ alebo môžu povoliť úľavu zo sankcie, alebo odpustiť sankciu z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. b/ a c/, ak výška uloženej sankcie v jednotlivom prípade nepresiahne, ak ide:

- a) o fyzickú osobu, sumu 165 969,59 €,
- b) o právnickú osobu, sumu 1 659 695,94 €.

Podľa § 103 ods. 4 zákona o správe daní Daňový úrad a colný úrad na žiadosť daňového subjektu odpustia sankciu z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. a/ alebo môžu povoliť úľavu zo sankcie, alebo odpustiť sankciu z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. b/ a c/, ak výška uloženej sankcie v jednotlivom prípade nepresiahne, ak ide:

- a) o fyzickú osobu, sumu 33 193,92 €,
- b) o právnickú osobu, sumu 331 939,19 €.

Podľa § 103 ods. 7 zákona o správe daní žiadosť o povolenie úľavy zo sankcie alebo odpustenie sankcie sa vždy predkladá správcovi dane. Správca dane je povinný túto žiadosť postúpiť príslušnému orgánu, ak nie je príslušný o nej rozhodnúť. Odpustiť sankciu alebo povoliť úľavu zo sankcie možno podľa odseku 1 písm. a/ až c/ a odsekov 3 až 6 v súlade s týmto zákonom a s osobitným predpisom. O povolení úľavy zo sankcie alebo o odpustení sankcie sa vydáva rozhodnutie.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu zaoberajúc sa tým, či krajský náležite preskúmal zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí, dospel v intenciách dôvodov podaného odvolania k záveru, že krajský súd napriek všeobecnému odôvodneniu vec posúdil správne.

V konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca sa správneho deliktu podľa § 35 ods. 5 písm. b/ zákona o správe daní nepodaním daňového priznania v lehote určenej správcom dane vo výzve, správca dane, dopustil, za čo bolo povinnosťou správcu dane uložiť mu pokutu. Pokiaľ žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane žiadal zrušiť jeho rozhodnutie s poukazom na § 103 zákona o správe daní, neušlo pozornosti najvyššieho súdu, že o odpustenie sankcie osobitne nepožiadaval, a že v tomto smere nebolo daňovými orgánmi ani vydané žiadne rozhodnutie (§ 103 ods. 3 a ods. 7 zákona o správe daní).

Aj podľa názoru najvyššieho súdu je z rozhodnutia žalovaného správneho orgánu jednoznačne zrejmé, ktoré skutočnosti považoval za rozhodujúce, ako ich vyhodnotil, pričom správne uváženie, na základe ktorého dospel k rozhodnutiu dostatočne objasnil a toto voľné správne uváženie nie je v rozpore so zákonom ani so zásadami logického myslenia, pričom sa žalovaný vysporiadal aj s ustanovením § 103 zákona o správe daní s tým, že úľavu zo sankcie realizuje správny orgán na základe žiadosti daňovníka, pričom na takúto úľavu nie je právny nárok a rozhodnutie o nej je plne v kompetencii správcu dane, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Uloženie sankcie odôvodnili správne orgány s odkazom na nesplnenie zákonnej povinnosti uvedenej a zreteľne limitovanej v paragrafe 35 ods. 5 písm. b/ zákona o správe daní. Je nesporné, že, keďže správca dane žalobcu na podanie daňového priznania vyzýval, nemôže žalobca tvrdiť, že bol presvedčený, že registrácia DPH po jeho vstupe do konkurzu bola zrušená. Rozhodnutie o uložení sankcie na najnižšie možnej hranici zákonného rozpätia, rozhodne nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Najnižšia možná zákonná výška sankcie nemôže mať pre žalobcu likvidačný dopad.

Najvyšší súd nedospel k záveru, že by krajský súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne a vo veci urobil len formalistický výklad zákonných ustanovení, a že by jeho postupom boli porušené základné

práva žalobcu. Je potrebné zdôrazniť že žalobca v odvolaní iba opakuje tie isté argumenty, ktoré uvádza v žalobe a s ktorými sa krajský súd dostatočne vysporiadal, pričom vychádzal z náležite zisteného skutkového stavu, ktorý ani z pohľadu žalobcu nie je sporný.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 13S/96/2012-20 zo dňa 20. marca 2013 ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP, § 224 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.